

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 624. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm33713/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vores; thi han bestred det smukt ubefølg selv, hvordan han
 af tre Millioner Mennesker han havde for sin Haand,
 slog den Ene ihjel og tog den Anden til Fange^{*)}; men at
 han ikke bade af Kirksommelighed mellem Barbarene, kom
 dog aabenbar kun af, at han havde en egen Hensigt med de
 Tropper han sendte, de Penge han sankede og de Gælder, han
 afsøgte, som vi ikke kan dele med ham, og det er derfor na-
 turligt, at vi helst springe over det Hele. I Rom var det
 en anden Sag, thi der, hvor Man end kaldte den en rigtig
 Keiser (Imperator), der havde slægt tusind Mennesker
 ihjel, maatte Cæsar, naar han havde slaget en Million, i
 det mindste agtes værdig til et hundredaarigt Keiser-
 Dømmes, der ogsaa virkelig blev Slækten som opkaldtes efter
 ham (den Juliske) til Deel; men vi, som ikke har mindste
 Grund til at give Keiseren mere end Keiserens et, maae lade
 Cæsar i Gallien nøies med den Værd han nød i Rom
 og i „den Latinske Skole.“ Det er imidlertid ret mær-
 keligt at Cæsar, ved at gaae over Rhinen og ved at
 gaae til Britannien, beriste det Romerske Riges Euro-
 pæiske Grændser, paa samme Tid som Craesus
 satte det sine Asiatiske; og Kløvede hans Galliske og Ger-
 maniske Seire kun spaaede Menneske-Slægten og Norden ilde,
 maae vi dog nok indrømme, de var nødvendige, naar Romers
 Rigt ikke for tidlig skulde overvældes af Barbarene.

Harsagen til den saakaldte Borger-Krig mellem Cæsar
 og Pompeius var nu vel egenlig, at han der havde sam-
 let friske Laubæer, mens den Andens visnede, vilde deraf drage
 den størst muelige Fordeel, men dertil fattedes han dog heller
 ingenlunde Anledning; thi „Hædrene“ havde ham af Hiertens
 Grund, som en Lov-Taler af Marius, en Smigter for Al-
 muen og en aabenbar Foragter af „Maadet,“ og de indbildte

^{*)} Cæsars Gallier-Krig. Mutus Cæsar.

